

öllu matarlaus; faðir minn er dáinn fyrir þremur vikum; og systkin mín ung hafa lengi einskis neytt. Eg gat ekki staðist að sjá móður mína gráta, og því hljóp eg að heiman, og hef eg marga hjálpar beiðið, en hjá flestum fengið að eins atyrði. Bóndi einn gaf mér í gær-morgun matarbita einn, en síðan hef eg ekkert fengið.“

Kaupmaður komst við af sögu drengsins, sem bæði var barnsleg og hispurslaus. Hann tók nokkra peninga upp úr vasa sínum og mælti til drengsins: „Þarna hefur þú hálf gyllini; hlauptu til bakarans á næsta strætishorni, og kauptu brauð fyrir helming gyllinisins handa þér og systkinum þínum, en afganginn færir þú mér aftur.“ „Guð mun umbuna yður góðsæmd yðar“—sagði drengurinn, og þaut þegar á braut. „Átt-skildingur hefði verið nóg“ — muldraði skrifarinn. „Nú h'ær hann að yður, og hleypur burt með alla peningana, og hirðir ekkert um, hvað þér sögðu honum.“ „Það gerir hann ekki“—mælti kaupmaður. „Hann lítur út til að vera öf vandadur til í ess.“ Ekki leið langt um áður drengurinn kom hlaupandi sem fætur togðu og hélt á stóru rúgbrauði í annarri hendi, en þennináleifarnar í hinn. „Hér eru peningarnir, herra minn!“—mælti hann með öndina í hálsinum af mæði. Því næst beiddi hann um hníf, svo að hann gæti skoríð sér eina brauðsneið. Skrifaranum tók að snúast hugur og léði hann honum sjálfskeiðing sinn. Drengurinn skar sér eina sneið af brauðinu, en lagði þá alt í einu frá sér brauðið og hnífinn, lagði saman hendur sínar og mælti fram með andakt þessa hina stuttu borðbæn: „Kom þú, drottinn Jesús, og vertu gestur minn, og blessa það, sem þú hefir gefið mér.“ Þessi hrein-skilni og guðrækni fékk mjög á kaupmanninn; ósjálfrátt lagði hann saman hendur sínar, og mintist með innilegri þakklátsemi æsku sinnar; því að þá hafði hann sjálfur reynt mótlæti og áhyggjur, en einnig hjálð góðra manna og blessun drottins. Hann hafði yndi af að horfa á drenginn, þar sem hann sat og snæddi, og spurði hann nákvæmar um ástæður móður hans og sjálfs hans. Pilturinn sagði honum einlæglega frá, hvernig foreldrum hans hafði gengið, og sá kaupmaður af því, hve innilega ást pilturinn bar til móður sinnar og systkina, og að hann var röskur og fjörugur: fékk hann því enn meiri velvild til hans, og hugsaði með sér: „Eg er maður auðugur, og á að eins eitt barn. Piltur þessi er sjálfsagt lifandi skulda-bréf, sem drottinn hefur til þakklátsemi minnar.“ „Heyrðu, piltur minn!“—mælti hann þá við drenginn, „hefur þú löngun til að nema nokkuð?“ „Það vildi eg gjarnan“—svaraði drengurinn.